

мѣрила човѣка, за когото мечтаехъ. Какъ много го обичахъ... А той... Негодникъ! Престѣпникъ! Какъ може земята да търпи таквизъ хора, които намѣсто съ ножъ убиватъ съ подлостъ, съ коварство, съ измама? Колко страдахъ... Какъ страдамъ още... Но защо ми спомняшъ всичко туй? Защо ме мъчишъ?

Борисъ

Азъ не те осждамъ, Аничке. То се е минало, забрави го. Азъ съмъ тукъ, Аничке, не се ли радвашъ, че съмъ тукъ?

Аничка

О да, радвамъ се. И преди да си додешъ, азъ съмъ мислила за тебе. Защо не приехъ тогава предложението ти — нали помнишъ? Какъ бихме се наредили... Щѣхме да си живѣемъ спокойно, тихо...

Борисъ

Нали, Аничке, нали?

Аничка

Съ тебе азъ бихъ била щастлива. Бихъ помогнала на близкитѣ си. Знаешъ ли, че Павлина, г-жа Антонина, Николачко изгубиха толкозъ пари? Азъ ги вѣвлѣкохъ, азъ станахъ причина и това тъй ми тежи на душата. Нали ти не би отказалъ да имъ помогнешъ? Тѣ сж бедни хора.